

— Но бой са рече египтянинътъ, ей — сега ще свѣтне.

Приятна свѣтлина наченъ да са раздава на сѣждѣ, и Иона, сполредъ кождото предметъ ставашъ ясенъ, помисли че са намѣтва въ една непространна стая украсена ввредъ съ черни работи. Черъ столъ лежеше до нея и посрѣдъ стаята издигаше са малкъ жъртвенникъ предъ който са намѣтваше мѣденъ треножникъ. Въ единъ жгълъ са виждаше на великолѣпенъ мраморенъ стълпъ една исполниска глава отъ черъ мраморъ; отъ класовѣтъ на вѣнеца който обвиваше челото, тя позна великата египетска богиня. Правъ предъ жъртвенника, Арбакъ като сложи вѣнеца си, виждаше са занетъ за да влѣе въ треножника една жидкость отъ сѣждъ направенъ отъ коринтска мѣдъ; тосъ часъ искочи отъ треножника синкава свѣтлина която искрѣеше и са овиваше; египтянинътъ са вържи при Иона и като промърмора думы на езикъ неп неизвѣстенъ, една завѣса задъ жъртвенника наченъ да трепти и отъ двѣтъ страни; послѣ са раздѣли на двѣ и Иона видѣ отъ тамъ едно пространство безразлично, безцвѣтно, което постепенно ставаше по чисто, по видѣло на очитъ ѝ, докато най подиръ са поевихъ ясно дървета, рѣки, моравы и джбравы като въ единъ дивенъ и очарователенъ водопиенъ; най подиръ са поевп на тѣзи сцена една леконога и безцвѣтна сѣнка и са спрѣ предъ Иона; и сѣщото вълшебство, което чудодѣйствуваше на сцената, придаде постепенно свѣтлина и на сѣнката която прие образъ и очертаиѣ . . . и ето, въ образа и въ очертаиѣта . . . Иона позна себе си.

Сѣнката останъ по сцената са преобърнъ на салонъ на богатъ, палатъ, посрѣдъ са издигаше престолъ и на около стояхъ стражи, и прислужници, а една блѣдна ракъ държеше надъ престола образа на единъ вѣнецъ.

Послѣ са поевп ново лице облечено въ черни дрехы отъ главата до краката, лицето и чертитъ му не са виждахъ; туй ново лице колѣничъ предъ изображеніето на Иона, стискаше ѝ ржката и като ѝ показваше престола каияше я за да са покаче на него.

О, колко тупаше сърцето на Иона, на истинна та Иона! гласъ отъ близу, гласътъ на Арбака я попыта като ѝ пошушихъ на ухото.

— Искашъ ли да са объевп неизвѣстната сѣнка?

— Да, да, отговорп радостно Иона.

Арбакъ подигнъ ржка и тосъ часъ паднъ завѣсата която прикрываше образа на видѣието; момата оплашена извика. Видѣието представяше образа на Арбака който бѣ колѣничалъ предъ образа на Иона.